

**LBRIS**

We know  
books

**Danion Vasile**

**DOCTORUL DE POVEȘTI**

**Cuprins:**

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| Introducere .....                         | 5   |
| Doctorul de povești .....                 | 8   |
| Hoțul de povești .....                    | 13  |
| Comoara din povești .....                 | 21  |
| Palatul poveștilor frumoase .....         | 28  |
| Puterea iubirii .....                     | 35  |
| Povești cu iubire .....                   | 49  |
| Cel mai scump cadou de Crăciun .....      | 56  |
| Cordonul bunicii .....                    | 62  |
| Zidurile din suflete .....                | 68  |
| Ultimul nivel .....                       | 71  |
| Floarea Prințului <i>Nu-pe-aici</i> ..... | 75  |
| Hoțul de vieți .....                      | 84  |
| Cei trei frați .....                      | 88  |
| Povestea regelui lacom .....              | 92  |
| Povestea vulturilor aurii .....           | 99  |
| Doctorul doctorilor .....                 | 102 |

**Doctorul de povești**

Aceasta este povestea lui Ioan, doctorul de povești. Ați auzit de el, copii? Este povestea primului doctor copil. Este povestea copilului care a vindecat multe povești bolnave. Este povestea unui copil care s-a împrietenit cu un clovn, iar acesta i-a dat una dintre cele mai importante lecții de viață.

Prietenia dintre ei a început la un spectacol de circ. Când s-a terminat pauza, Ioan s-a grăbit să intre în sală și s-a împiedicat. A căzut și s-a lovit tare la genunchi. A început să plângă de durere.

Clovnul l-a chemat la el, pe scenă, și i-a spus:

– Tu ești un copil frumos și cuminte. În ochii tăi nu trebuie să fie lacrimi, ci doar bucurie. Ochii de copil trebuie să fie ochi senini. Prin seninătatea lor pot schimba lumea...

Ioan era foarte emoționat. Se bucura auzindu-l pe clovn vorbindu-i cu atâta afecțiune. Și de asta a păstrat sfatul primit în inima lui.

La sfârșitul aceluia an, de Crăciun, Ioan desfăcea pachetele cu cadouri. Alături de alte jucării, primise și o carte, mare și frumoasă. Frățiorul său, Mihai, care abia învăța să meargă, luase cartea în mână și se uita la poze.

La un moment dat, Mihai a început să plângă. Pe o pagină era desenat un dragon urât de tot. Copilul ținea cartea în mână și plângea. Când se liniștea puțin, se uita iar la dragon și începea să plângă din nou.

Ioan a încercat să îi ia cartea din mână, dar Mihai nu voia să îi dea drumul. Pentru că amândoi

trăgeau de carte, pagina cu dragonul s-a rupt. Părinții credeau că Mihai se va liniști.

Dar, nu a fost așa. Pe cealaltă parte a paginii începea o poveste nouă, și era desenat un clovn foarte simpatic. Și lui Mihai îi plăceau clovnii, așa că a început să plângă și mai tare.

– Stai, stai, nu mai plânge, spuse Ioan. O să lipească tata imediat pagina la loc.

După ce tatăl lui a lipit pagina ruptă, Ioan l-a rugat să lipească o altă pagină, albă, peste imaginea cu dragonul. Tatăl lui l-a ascultat, bănuind ce vrea să facă. Ioan s-a apucat să deseneze un alt clovn.

Mihai i-a mai arătat tatălui său alte câteva desene care nu îi plăceau, pentru că erau cu personaje urâte. După ce tatăl a lipit peste ele alte coli albe, Ioan a desenat acolo diferite personaje simpatice. În timp ce desena, i-a venit o idee. „Da, știu ce trebuie să fac, trebuie să schimb nu doar ilustrațiile, trebuie să schimb și poveștile. O să schimb tot ce nu o să îmi placă la cartea asta cu povești.” Și așa a făcut. L-a rugat pe tatăl lui să lipească alte foi albe peste tot unde era necesar, adică la trei povești, și apoi s-a apucat să rescrie poveștile respective. În câteva zile, treaba era terminată.

După câteva zile, George, un coleg de clasă care locuia aproape de el, i-a adus o carte și i-a spus:

– Mi-a plăcut cum ai reparat cartea cu dragonul. M-am gândit că poate o să reparați și cartea asta. Nu vreau să o arunc, pentru că are și povești frumoase.

– O să încerc, spuse Ioan. Sper să îmi iasă bine. Totul e să nu mă grăbești, că nu e ușor. E ca și cum ai vindeca o poveste... Trebuie să găsești medicamentul potrivit.

Nu după multă vreme, învățătoarea lui Ioan a aflat cum își petrece acesta timpul liber – reparând

povești. Și l-a rugat să le vorbească și colegilor lui despre noua sa preocupare. Copiii au fost foarte încântați. L-au aplaudat din toată inima.

– Copii, Ioan este primul doctor de povești din lume, spuse învățătoarea. El a inventat o nouă serie. Ar trebui să fie cât mai mulți doctori de povești, care să vindece poveștile bolnave, care să scoată din împărăția poveștilor tot ce e plin de violență, de imagini urâte, de monștri și de alte lucruri hidoase.

– Dar mie îmi plac poveștile cu monștri, interveni brusc un copil. Dacă o să scoatem dragonii și monștrii din povești, ce mai rămâne din ele?

Învățătoarea răspunse:

– E normal să existe în povești o luptă între bine și rău, între personaje bune și personaje rele, dar nu e normal ca răul să biruie, iar poveștile, în loc să educe, să stârnească violență sau răutate în suflete, prin personaje negative, care sunt prezentate cât se poate de atractiv... Da, copii, aveți grijă ce citiți, poveștile trebuie să vă hrănească sufletele...

Seara, Ioan s-a culcat gândindu-se la povestea pe care voia să o repare în ziua următoare. În timp ce stătea în pat, a văzut cum ușa se deschide și pe ușă intră George.

– Vino repede după mine, e nevoie de tine, strigă acesta.

Ioan sări din pat, se îmbracă repede și ieși pe ușă. O luă la fugă, încercând să țină pasul cu George.

Acesta fugea spre școală. În fața școlii se vedea un câmp de bătălie. O armată de dragoni, de monștri, de vrăjitori și de alte personaje rele se luptau cu o armată de eroi, de viteji, care erau sprijiniți de animale și de alte personaje de poveste, pe care Ioan încerca să le recunoască.

Ioan a văzut cum frățiorul său, împreună cu alți copii mici, au fost aruncați într-o trăsură. Cineva încerca să îi răpească.

Ioan și George au încercat să îi salveze, dar nu au reușit. Au fost prinși și ei și aruncați în trăsură.

Ioan se uita pe geam, așteptând să vadă sfârșitul luptei. Mihai începuse să plângă. Ca să îl liniștească, Ioan a început să îi spună o poveste despre bebelușii care s-au dus să-l salveze pe prietenul lor, care fusese răpit de dragoni. În timp ce povestea, George l-a întrerupt:

– Ce poveste e asta? Oricum, Mihai nu înțelege nimic din ea...

Dar, în timp ce vorbea, a văzut ceva neobișnuit:

– Ia uitați-vă, o mulțime de bebeluși se apropie de noi.

Ioan se repezi la geam. Da, o mulțime de bebeluși se apropiau, râzând și jucându-se, de câmpul de luptă.

Mirat, Ioan schimbă povestea:

„... dar bebelușii erau prea slabi pentru a-i veni în ajutor copilului. Și au cerut ajutorul... clovnilor”. „Da, al clovnilor”, spuse și George, arătând cu degetul spre geam. „Iată-i, se apropie...”

Atunci, Ioan continuă povestea, și, pe măsură ce pomenea alte și alte personaje bune, acestea apăreau pe câmpul de luptă.

Ioan a văzut în depărtare alți prieteni de-ai săi, care scriau ceva.

– Oare ce fac? îl întrebă pe George.

Un clovn care se apropia de trăsura lor pentru a-i elibera îi răspunse:

– Ce să facă? Schimbă poveștile urâte cu alte povești, și în locul monștrilor cu care ne luptăm apar aliații noștri.

Nu după multă vreme, armata dușmană a fost biruită. Copiii erau plini de bucurie.

– Dacă nu ne-ați fi ajutat voi, am fi pierdut lupta, spuse clovnul. Vă mulțumim...

Ioan era plin de bucurie. Dar..., brusc, a auzit cum îl strigă mama lui. Dormise. Acum era dimineață, și mama îl trezea, ca să meargă la școală.

Când a ajuns la școală, Ioan a rugat-o pe învățătoarea sa să îl lase să povestească ce visase. Când a terminat, învățătoarea a continuat:

– Copii, să știți că visul lui Ioan e într-un fel adevărat. Există o luptă între personajele bune și cele rele cu care vă întâlniți în cărțile pe care le citiți sau în desenele animate pe care le vedeți. Și în lupta asta câștigă cei cărora voi le dați mai mult din inima voastră, fie că sunt personaje bune sau rele. Uite, m-am mai gândit la poveștile reparate de Ioan. M-am gândit să organizez un concurs de povești, reparate de copii sau de părinții lor, care să îi convingă pe alții să fie mai atenți la poveștile și la eroii cu care sunt prieteni. Ce spui, tinere doctor?

– Vă mulțumesc, spuse Ioan. Ce pot să spun? M-aș bucura să apară cât mai mulți doctori de povești. Atunci războiul dintre personajele bune și rele s-ar termina mult mai repede...

## Hoțul de povești

Se spune că, a fost odată ca niciodată, un împărat bun, Împăratul Harnic, pe care îl iubeau toți oamenii din împărăția sa. Faima lui se răspândise în toată lumea. A trăit în pace cu vecinii săi până când pe tronul împărăției vecine s-a urcat Împăratul Frumos. Nu după mult timp, supușii acestuia și-au dat seama că frumusețea împăratului lor este doar o frumusețe exterioară, și că sufletul lui era plin de răutate și de lăcomie.

Împăratul Frumos și-a strâns armata și a pornit la luptă împotriva Împăratului Harnic. Dar, deși avea mai mulți soldați, mai bine înarmați, totuși biruința a fost de partea Împăratului Harnic. Acesta lupta în prima linie, alături de soldații săi, pentru a-și apăra împărăția. Curajul și vitejia lor au fost ieșite din comun. Astfel că, rușinat, Împăratul Frumos a trimis soli la Împăratul Harnic și a cerut pace. Și s-a făcut pace, așa cum voia toată lumea.

Dar Împăratul Frumos nu se gândea decât cum să cucerească împărăția vecină. Și-a adunat dregătorii și i-a întrebat:

– De ce credeți că am pierdut acest război? De ce soldații noștri au fost învinși de o armată mai puțin numeroasă decât a noastră? Ce au în plus soldații lor față de ai noștri?

Fiecare dintre dregători și-a spus părerea, dar niciunul dintre răspunsuri nu părea mulțumitor.

– Oare mâncarea lor este mai hrănitoare decât a noastră?, întrebă împăratul.

Unul dintre dregători, care trăise o vreme la curtea Împăratului Harnic, spuse:

– Nu, măria ta. Nu e aproape nicio diferență între ceea ce mănâncă soldații lor și soldații noștri.

– Atunci, poate că se pregătesc mai bine pentru luptă decât noi, nu?, întrebă împăratul.

– Nu, măria ta. Ba chiar dimpotrivă. Noi acordăm mai multă importanță pregătirii armatei decât ei.

– Atunci? Atunci ce se întâmplă? De ce nu am putut să îi învingem?, întrebă Împăratul Frumos, cu tristețe în glas.

– Eu cred că îmi dau seama care este diferența. Există o singură diferență importantă, și ea ține de educație.

– Ce vrei să spui, soldații lor sunt mai educați decât ai noștri? Au învățat să scrie și să citească și asta îi face mai curajoși?

– Nu, nici soldații lor nu știu să citească, după cum nu știu nici ai noștri. Dar marea diferență este modul în care au crescut soldații lor.

– Ce vrei să spui?, întrebă împăratul.

– Am văzut asta de multe ori, când mergeam în diferite vizite. Copiii lor sunt hrăniți nu doar cu mâncare, ci și cu povești. Așa cum se întâmpla și aici, cu multă vreme în urmă, când era împărat bunicul dumneavoastră.

– La ce pot ajuta poveștile? Doar îi liniștesc pe copii înainte de culcare.

– Așa am crezut și eu, dar nu este așa. Poveștile îi educă pe copii, le vorbesc despre iubire, despre familie, despre curaj, despre eroism. Poveștile îi antrenează pe băieți să crească viteji, să crească plini de curaj. La noi, așa cum știți, părinții nu mai vor să își facă timp pentru copiii lor. Le dau jucării să se joace până îi ia somnul. Dar jucăriile nu îi învață mare lucru. Copiii cresc egoiști, se gândesc doar la binele lor,

nu și la binele celorlalți. Și de asta nu au același elan în luptă, aceeași vitejie și același eroism.

– Bine, dar copiii din împărăția vecină nu au și ei jucării?

– Au, cum să nu aibă, dar asta nu înseamnă că sunt lipsiți de bucuria de a crește cu povești frumoase.

Vrăjitorul curții interveni:

– Cred că, dacă am reuși să schimbăm acum ceva în educația copiilor din împărăția vecină, peste douăzeci-treizeci de ani vor fi mai ușor de învins.

– Când? Peste douăzeci de ani? Cine are răbdare să aștepte atât?, întrebă plin de mânie Împăratul Frumos.

– Dumneavoastră... dacă vreți să ajungeți să stăpâniți și împărăția vecină. Altfel, dacă îi vom ataca din nou, peste un an sau doi, ne vor birui așa cum au făcut-o și de data asta. Și, cu ce ne vom alege? Mai ales că, dacă nu ar fi acceptat pacea pe care le-am propus-o, ne-ar fi putut invada ei pe noi. Și atunci s-ar fi ales praful de visele de mărire pe care le aveți.

Împăratul Frumos nu voia să accepte cuvintele vrăjitorului. Însă nu avea ce face.

– Dar cum îi vom convinge pe oameni să renunțe la poveștile cu care își cresc copiii?

– De asta am să mă ocup eu, spuse vrăjitorul.

Și s-a ținut de cuvânt. Mai întâi, a chemat cei mai pricepuți meșteri, care au făcut o mulțime de jucării noi pentru copii, care de care mai frumoase. După ce jucăriile au fost gata, s-a îmbrăcat în haine de negustor și s-a dus în împărăția vecină. Împăratul Harnic l-a primit cu bucurie, văzând ce jucării frumoase are. Vrăjitorul i-a făcut cadou câteva, apoi și-a continuat drumul. Mergea din cetate în cetate, din sat în sat, și părinții se strâneau în jurul lui, pentru

că voiau jucării cât mai frumoase pentru copiii lor. Fiecare om putea cumpăra doar o singură jucărie. Prețul pe care îl cerea negustorul pentru o jucărie era ciudat. Îl puneau pe cel care o cumpăra să plătească un bănuț de argint, cu care puteai să cumperi o pâine, dar îi cerea în schimb și toate poveștile pe care le știa. Ca să strângă cât mai multe jucării, veneau nu doar tații și mamele copiilor, veneau și bunicii, veneau chiar și rudele fără copii. Și asta pentru că jucăriile erau nemaipomenit de frumoase. Era singura dată în viața lor când le puteau cumpăra. Vrajitorul le spusese că vine de departe, de foarte departe, așa că voiau să profite de această șansă. Când jucăriile erau aproape să se termine, alte căruțe pline de jucării soseau, pentru ca vrăjitorul să aibă ce să vândă.

Copiii erau fericiți, se jucau în fiecare zi, până seara, când îi lua somnul. Părinții aveau mai mult timp liber, pentru că nu mai era nevoie să stea să le spună povești înainte de culcare. Toți erau mulțumiți.

Vrajitorul s-a întors la Împăratul Frumos mulțumit de ceea ce făcuse.

– Cum a fost?, îl întreabă acesta.

– Cum să fie, mai bine decât mă așteptam. Am cumpărat sute și mii de povești. Am cumpărat toate poveștile lor. De acum, copiii lor vor fi crescuți doar cu jucării. În clipa în care au cumpărat de la mine jucăriile, părinții au uitat toate poveștile pe care le știau. Acum nu rămâne decât să îi convingem pe părinții și bunicii din împărăția noastră să le spună din nou povești copiilor. Așa, copiii noștri vor crește curajoși, viteji, vor crește ca niște eroi, iar ceilalți copii vor crește... de parcă nu ar avea părinți. Și va veni vremea când noi vom porni iarăși la luptă împotriva

Împăratului Harnic, numai că de data asta soldații noștri își vor învinge repede dușmanul.

– Așa să fie, spuse Împăratul Frumos.

Numai că lucrurile nu au mers după cum se așteptau. Și asta pentru că dascălul copiilor Împăratului Harnic a tras alarma:

– Ceva se întâmplă, măria ta. Copiii tăi nu se mai pot juca cu ceilalți copii. În ultima vreme, am observat că toți ceilalți copii sunt din ce în ce mai obraznici, mai certăreți, mai răutăcioși. Ceva s-a schimbat.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Ce să se întâmple? V-am spus doar că mie nu mi-a plăcut de negustorul de jucării. El spunea că vinde jucăriile pe un bănuț de argint, dar și pe toate poveștile pe care le știe omul care îi cumpără o jucărie.

– Ei, și? Cum să vinzi poveștile pe care le știi? Cum poți să uiți poveștile pe care le știi?

– Iată că așa s-a întâmplat. Am fost prin multe locuri, am vorbit cu mulți oameni, părinți sau bunici, nimeni nu mai știe povești. De luni întregi, copiii din împărăția noastră au crescut fără povești.

– Cum așa? Doar tu le spui în fiecare seară copiilor mei o poveste.

– Eu, da. Eu nu am vrut să vând poveștile pe care le știu nici pentru cea mai frumoasă jucărie din lume. Dar majoritatea oamenilor au vândut poveștile lor... fără să își dea seama că târgul nu e cinstit. Vânzătorul de jucării era de fapt un hoț de povești. Un hoț mai periculos decât alți hoți, pentru că te fura cu acordul tău, te fura dându-ți impresia că ești în câștig.

– Totuși, oare oamenii nu își dau seama cum se schimbă copiii lor? De ce nu le spun din nou povești?